

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737677344/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Er det mig selv, jeg seer i det blanke Skjold!« udbryd Datteren, og de nærmede sig hinanden, Bryst mod Bryst, Favn i Favn, stærkest slog Moderens Hjerte og hun forstod det.

»Mit Barn! mit eget Hjertes Blomst! min Lotus fra de dybe Vand!«

Og hun omarmede sit Barn og grød; Taarerne vare en ny Livsens, Kjærlighedens Daab for liden *Helga*.

»I Svaneham kom jeg herhid og kastede den!« sagde Moderen, »jeg sank igjennem den gyngende Flod, dybt ned i Mosens Dynd, der som en Muur lukkede sig om mig; men snart fornem jeg en friskere Strømning; en Kraft drog mig dybere, altid dybere, jeg løste Søvnens Tryk paa mine Øienlaage, jeg sov ind, jeg drømte – jeg syntes, jeg igjen laae i Ægyptens Pyramide, men foran mig stod endnu den gyngende Elletrunte, der paa Mosens Flade havde skrækket mig, jeg betragtede Revnerne i Barken, og de lyste frem i Farver og bleve Hieroglypher, det var Mumiens Hylster jeg saae paa, det brast, og ud derfra traadte den tusindaarige Drot, Mumie-Skikkelsen, sort som Beg, sortglindsende som Skovsneglen eller det fede, sorte Dynd, Dyndkongen eller Pyramidens Mumie, jeg vidste det ikke. Han slyngede sine Arme om mig og det var som om jeg maatte døe. Livet fornem jeg først igjen ved at det blev varmt paa mit Bryst og der en lille Fugl slog med Vingerne, quiddrede og sang. Den fløj fra mit Bryst høit mod det mørke, tunge Loft, men et langt, grønt Baand bandt den endnu til mig; jeg hørte og forstod dens Længsels Toner: Frihed! Solskin! til Faderen! – da tænkte jeg paa min Fader i Hjemmets solbelyste Land, mit Liv, min Kjærlighed! og jeg løsnede Baandet, lod den flagre bort – hjem til Faderen. Siden hin Stund har jeg ikke drømt, jeg sov en Søvn, tilvisse saae tung og lang, til i denne Stund Toner og Duft løftede og løste mig!«

Det grønne Baand fra Moderens Hjerte til Fuglens Vinge, hvor flagrede det nu, hvor laae det henkastet! kun *Storke*n havde seet det; Baandet var den grønne Stilk, Sløifen den skinnende Blomst, Vugge for det Barn, som nu var voxet i Deilighed og igjen hvilede ved Moderens Hjerte.

Og mens de stode der Favn i Favn, fløj *Storkefader* i Kredse om dem, tog saa Part til sin Rede, hentede de der i Aaringer gjenste Fjæderhamme, kastede een til dem hver, og den sluttede sig om dem og de løftede sig fra Jorden som to hvide Svaner.

»Lad os nu tale!« sagde *Storkefader*, »nu forstaae vi hinandens Sprog, om end Næbbet er anderledes skaaret paa den ene Fugl end paa den anden! det træffer sig saa heldigt som